

Δεν είμαι ο Αλέξης! Δεν έχω την ηλικία του, ούτε και κείνος είχε την πείρα μου. Πέρασαν από πάνω μου 72 ολόκληρα χρόνια. Έζησα έναν παγκόσμιο πόλεμο και έναν εμφύλιο σπαραγμό που ακόμα και σήμερα η δόλια πατρίδα πληρώνει!

Είδα το αίμα και τις αθλιότητες, ο Αλέξης δεν τις είδε, ούτε και πρόφτασε να τα δει μετά το “φευγιό” του, έφυγε χωρίς να προφτάσει να ζήσει, να αγαπήσει, να κάμει έρωτα! Γιατί;

Γιατί αυτή η χώρα σκοτώνει τα παιδιά της, το μέλλον της, τη δύναμή της;

Γιατί αυτή η χώρα αφήνεται ένα ξέφραγο αμπέλι σε κάθε καρυδιάς καρύδι;

Γιατί αυτή η χώρα ξεχνά το παρελθόν της, χωρίς παρελθόν δεν υπάρχει ζωή, Ιστορία, Παιδεία.

Γιατί στην Παιδεία αυτής της χώρας σήμερα, φυτρώνει το κουτόχορτο όσο πουθενά αλλού;

Κι όμως!

Αυτή η χώρα έβγαλε τους μεγαλύτερους άνδρες, σοφούς, φιλόσοφους, ποιητές και ιστορικούς που μέχρι σήμερα, και για πάντα θα οδηγούν την παγκοσμιότητα!

Ο Αλέξης δεν είδε τη σφαίρα που του έσβησε τον ήλιο! Κανείς από όλους αυτούς που “έφυγαν” από χέρι που το κρατούσε το “κράτος” δεν είδε το βόλι, κανείς ούτε ο Λαμπράκης, ούτε το παληκάρι των Συκιών στην Θεσσαλονίκη εκείνο το βράδυ του 1962, το “κράτος” που

κρατούσε το όπλο, την είδε όπως την είδε το ίδιο “κράτος” προχθές στην Αθήνα! Ο Αλέξης “έφυγε” και ήταν μόνο 15 χρόνων!

Όμως αυτό δεν αλλάζει σε τίποτα, και ίσως να μην είναι καν ο τελευταίος μικρός ή μεγάλος που

το χέρι του “κράτους” να σβήνει τον ήλιο από τα μάτια του μέλλοντος γιατί ο Αλέξης και ο κάθε Αλέξης ΕΙΝΑΙ το μέλλον αυτής της έρμης χώρας. Η γενιά μου πέρασε πολλά, είδε ακόμα περισσότερα και πιστεύαμε πως τα λάθη τέλειωσαν,

παιδιά στην αγκαλιά, κλαίγαμε. Κλαίγαμε γιατί κόβαμε τις ρίζες μας, και είχαμε μόνη συντροφιά τις αναμνήσεις καλές και κακές. Μ’αυτές τις αναμνήσεις μεγαλώσαμε τα παιδιά και τα εγγόνια μας νομίζοντας πως κάτι θα άλλαζε στη χώρα των σοφών και φιλοσόφων. Κάναμε λάθος;

Ο καιρός θα το δείξει, γιατί ακόμα υπάρχει, αν το θέλουν, πολύς δρόμος μπροστά τους. Σοφοί βέβαια δεν υπάρχουν, κι αυτοί που θεωρούν εαυτούς “σοφούς” δεν είναι άξιοι να δώσουν λύσεις.

Μόνο οι νέοι άνθρωποι, μόνο η μελλοντική γενιά ίσως αν γκρεμίσει τις παλιές ελληνοκτόνες σάπιες ιδέες, και τώρα είναι η ώρα, τώρα που το αίμα του Αλέξη είναι ακόμα πάνω στην ασφάλτο. Τώρα είναι η ευκαιρία να βγουν οι κουκούλες για να δούμε και μεις τα πρόσωπα του παρακράτους!

Ο Αλέξης “έφυγε” όμως ίσως σωθούν οι μελλοντικοί Αλέξηδες!

Μιχ Ιωαν. Κατσούλης
St. Marys

Ο Αλέξης “έφυγε” όμως ίσως σωθούν οι μελλοντικοί Αλέξηδες!

“φεύγει” από χέρι που το πιστόλι το κρατά το “κράτος”. Γιατί όμως;

Εγώ, μικρό παιδί, έβλεπα τις σφαίρες, τις βόμβες που ξέσχιζαν και σκότωναν δικούς μας ανθρώπους, όμως δεν ήταν το “κράτος” ήταν άλλοι, ξένοι, και στα χρόνια που πέρασαν, στην πορεία των 72 χρόνων μου, είχα την ατυχία να δω αδέρφια να σκοτώνουν αδέρφια. Γιατί;

Ρωτούσα, όσα δεν καταλάβαινα, και έφτασα σήμερα στην ηλικία που είμαι ακόμα να μην μπορώ να καταλάβω, γιατί, και ποιός οπλίζει

όμως κάναμε λάθος.

Και μεις, που φύγαμε θεωρούμε τους εαυτούς μας τυχερούς που τα παιδιά μας και τα εγγόνια μας μεγαλώνουν, σπουδάζουν και ζουν σε μια χώρα - πολύ μακρινή- από τη δική μας, σε μια χώρα Δημοκρατική και ήσυχη.

Ο Αλέξης “έφυγε” αλλά εμείς θα τον θυμόμαστε γιατί ήταν και δικό μας παιδί, γιατί είχε το δικό μας αίμα, γιατί ήταν παιδί μιας χώρας ξέφραγης, χωρίς Παιδεία, χωρίς Αρχές, χωρίς πόνο για τα παιδιά της.

Όταν φεύγουμε κρατώντας τα

Αγία μέρα ζυγώνει

Στερνή της ζωής μας ελπίδα κλείνουμε το γόνυ ευλαβώς παντοτεινή των ανθρώπων ασπίδα εσύ είσαι ο Θεός.

Του κρίνου ο διαλεχτός καρπός της Παναγιάς, το ήρεμο λιμάνι γεννήθηκες - μεγάλωσες φτωχός της θεότητας, φόρεσες στεφάνι.

Άγια της ζωής μας μορφή της μάνας σου, ευχή και χάρη λατρεία μας, παντοτεινή η δόξα σου, ποτέ δεν θα μαράνει.

Φωτεινός φάρος, παντοτεινός της ζωής, τ’αμαρτωλά σκοτάδια ο άτυχος, ο φτωχός, ο ορφανός της φτώχειας, σ’ανάβουνε λαμπάδα.

Γεννήθηκες σε τσαντήρια φτωχικά άγγελοι γύρω σου υμνούσαν

μάγοι με δώρα θεϊκά της μάνας σου, το χέρι φιλούσαν.

Άγια αστείρευτη πηγή ουρανού και γης καμάρι δώρο δικό σου η ανατολή και το λαμπρό φεγγάρι.

Ατσαλώνεις της ζωής μας τα φτερά φαρδαινεις το μονοπάτι γλυκαίνεις τ’αλμυρά νερά φάρος, στις νύχτας τον διαβάτη.

Ζυγώνει η σεμνή γιορτή με λαχτάρα την καρτερούμε καινούρια θα φέρει ανατολή με, σεβασμόν - θα δεχτούμε.

Στέφανα - με χίλιες- ευωδιές της μάνας σου το κοιμητήρι νεράιδες με άσπρες φορεσιές και λάδι στο καντήλι.

Στο νεογέννητο Θεό μας

Μετά τιμής
Από Ι.Γ. Βασιλείου